

Arrest

nr. 177 688 van 11 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op 31 oktober 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 12 juli 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 14 juli 2016 als niet-begeleide minderjarige asiel aan.

Op 19 augustus 2016 stelt de dienst Voogdij vast dat de verzoeker meer dan 18 jaar oud is en dus niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 14 april 2016 in Bulgarije, op 27 april 2016 in Hongarije en op 2 mei 2016 in Oostenrijk asiel had aangevraagd. Op 5 september 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 14 september 2016 in toepassing van artikel 18.1., onder b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 31 oktober 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 12.07.2016 is aangekomen in België. Op 14.07.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag zestien jaar en tien maanden oud te zijn (°30.09.1999) en geboren te zijn te Shir Wali en verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 14.07.2016 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige.

Uit het Eurodacverslag van 14.07.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene achtereenvolgens door de Bulgaarse, Hongaarse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 14.09.2016 het verzoek tot terugname van bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.09.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 14.07.2016 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken achtereenvolgens door zowel de Bulgaarse, Hongaarse als Oostenrijkse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem en gevraagd of hij hier een verklaring voor heeft. Betrokkene verklaarde daarop dat hij nergens asiel heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk enkel genomen werden wegens illegaal verblijf en controle. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.09.2016 dat hij Afghanistan op een onbekend moment verlaten zou hebben. Vanuit Afghanistan zou betrokkene per auto illegaal naar Iran gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij daar gedurende tien tot vijftien dagen illegaal verbleven zou hebben op een onbekende plaats bij de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto vanuit Iran naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende tien maanden illegaal verbleven zou hebben in Afghan park de stad Sultan Chapli. Turkije zou betrokkene vervolgens te voet en per auto illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije in een gesloten centrum verbleef en vervolgens in de bossen alvorens naar een open centrum te gaan. Hoe lang betrokkene daar verbleven heeft, stelt betrokkene niet te weten. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Servië gereisd zijn waar hij gedurende één maand in het huis van de smokkelaar verbleven zou hebben op een onbekende plaats. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens per auto naar Hongarije gereisd zijn waar hij eerst drie dagen

in een gesloten centrum verbleef en vervolgens in een open opvangcentrum maar waar dit was stelt betrokkene niet te weten. Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens per taxi naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij gedurende een onbekende tijd in een opvangcentrum verbleef op een onbekende plaats. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per trein naar Italië gereisd zijn waar hij gedurende acht tot tien dagen bij een Afghaan verbleven zou hebben op een onbekende plaats. Vervolgens zou betrokkene vanuit Italië te voet en per trein naar Frankrijk gereisd zijn vanwaar hij per trein verder gereisd zou zijn naar België waar hij dezelfde dag als zijn asielaanvraag zou zijn aangekomen en op 14.07.2016 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten en dat hij naar België reisde omdat hij naar zijn familie in België wilde.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name zestien jaar en tien maanden (°30.09.1999) het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht. De DVZ uitte twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 05.08.2016 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het voorgaande onderzoek met een redelijk wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden dat betrokkene op datum van 05.08.2016 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een twee jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 05.08.2016 blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 05.08.2016 blijkt dat betrokkene meerderjarig is.

Verder dient met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd en na confrontatie met de resultaten in het Eurodacverslag van 14.07.2016 waaruit blijkt dat er achtereenvolgens door Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk op basis van zijn vingerafdrukken een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid verklaarde dat zijn vingerafdrukken wel in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk genomen werden maar dat dit was voor illegaal verblijf en controle (DVZ, vraag 22, 24 & 25) het volgende te worden opgemerkt. Uit de coderingen in het Eurodacverslag van 14.07.2016, met name BG1BR105C1604140032, HU1330022957834 en AT129026251-10787672 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk en effectief een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en dit achtereenvolgens door de Bulgaarse, Hongaarse en Oostenrijkse autoriteiten. De codering '1' na de landencode BG, HU en AT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in achtereenvolgens Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk of deze intentie in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk niet kenbaar heeft gemaakt, is niet aannemelijk. De Bulgaarse, Hongaarse en Oostenrijkse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de bevoegde autoriteiten.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 05.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 14.07.201 waaruit blijkt dat betrokkene achtereenvolgens in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft

aangevraagd (DVZ, vraag 22, 24 & 25), werd op basis van deze gegevens op 06.09.2016 op basis van het voorgaande een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. De Bulgaarse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 14.09.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 14.09.2016 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije geregistreerd is onder de gegevens van U. N. (...), geboren op 06.02.1998 met het staatsburgerschap van Pakistan. Uit de informatie vervat in het Bulgaarse terugnameakkoord van 14.09.2016 blijkt dat de gegevens die betrokkene in Bulgarije heeft opgegeven, met name U. N. (...), geboren op 06.02.1998 met het staatsburgerschap van Pakistan essentieel verschillen van de in België opgegeven identiteitsgegevens, met name I. S. W. (...), geboren op 30.09.1999 met het staatsburgerschap van Afghanistan en waarvan de geboortedatum op basis van het leeftijdsonderzoek van 05.08.2016 werd aangepast naar 01.01.1996 aangezien het leeftijdsonderzoek van 05.08.2016 aantoonde dat betrokkene op 05.08.2016 een leeftijd heeft van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar. Door het gebruiken van verschillende namen, leeftijden en staatsburgerschten in verschillende landen ondergraft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.09.2016 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervat in zijn gehoor van 12.09.2016 en de informatie vervat in het Bulgaarse terugnameakkoord van 14.09.2016 het tegendeel blijkt. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen, geboortedata en staatsburgerschten in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lid-Staat zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij bezwaren heeft tegen een overdracht naar Bulgarije omdat hij er gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te geven en hij er werd opgesloten in een kleine kamer (DVZ, vraag 33). Betrokkene verklaarde verder dat hij eveneens bezwaren heeft tegen Hongarije omdat hij daar niet wilde blijven en dat het geen goede mensen zijn en dat hij blij is in België en in België familie heeft wonen (DVZ, vraag 33). Betrokkene verklaarde verder dat hij bezwaren heeft tegen Oostenrijk omdat hij daar niet wilde blijven en het geen goede mensen zijn en dat hij blij is in België en hier familie heeft wonen (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze aangehaalde bezwaren om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 14.09.2016 het Belgische terugnameverzoek van 06.09.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Bulgarije is dan ook de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene, hetgeen blijkt uit het expliciete terugnameakkoord voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De bezwaren die betrokkene inroept ten opzichte van Hongarije en Oostenrijk met name dat hij er niet wilde blijven, het geen goede mensen zijn en hij in België blij is en in België familie heeft wonen, worden dan ook niet als relevant beschouwd aangezien Bulgarije en niet Hongarije of Oostenrijk de

verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Wat betreft de bezwaren die betrokkene inroept ten opzichte van de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, met name dat hij in Bulgarije gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven en er werd opgesloten in een klein kamer, dient het volgende te worden opgemerkt. In art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 603/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 603/2013, een verplichting is. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Bulgarije zou zijn opgesloten in een kleine kamer maar betrokkene blijft in deze verklaringen echter vaag en algemeen zonder verdere duiding te geven waarom hij werd opgesloten in een kleine kamer en geeft op geen enkel moment informatie of duiding over de omstandigheden of context waarin dit zou plaats hebben gevonden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij illegaal vanuit Turkije naar Bulgarije (DVZ, vraag 37 reisde en betrokkene blijkt evenmin in het bezit te zijn van een geldig authentiek reispaspoort voorzien van een visum dat hem legaal de toegang tot het grondgebied van Bulgarije of andere Lid-Staten zou kunnen verlenen (DVZ, vraag 27 & 28). Er dient daar aangaande te worden opgemerkt dat indien men op illegale wijze de Lid-Staten tracht binnen te komen en men zich tracht te onttrekken aan controle en registratie, dan kan men daarbij effectief van zijn vrijheid beroofd worden, hetgeen bovendien specifiek staat aangegeven in art. 5 van het EVRM. Betrokkene toont bovendien op geen enkele wijze aan dat zijn vrijheidsberoving arbitrair geweest zou zijn en niet gebaseerd zou zijn geweest op geldende wettelijke bepalingen en/of motieven. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het gegeven dat hij werd vastgehouden in Bulgarije onrechtmatig zou zijn geweest of in strijd zou zijn met de bepalingen in art. 5 van het EVRM. Bovendien kent Bulgarije eveneens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat deze hem niet zouden hebben willen hebben of kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn illegale binnenkomst in Bulgarije in eerste instantie in een gesloten centrum verbleef in de bossen en vervolgens gedurende een hem onbekende tijd in een open opvangcentrum. Dat zijn rechten geschonden zouden zijn wordt door betrokkene dan ook op geen enkele wijze aangetoond en de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer

gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelde in dit rapport van april 2014 wat betreft personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt in dit rapport eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Het UNHCR stelt in haar rapport van 01.04.2014 weliswaar dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren maar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een gezonde volwassen man is, geboren in 1996 en uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015, verder: AIDA-rapport) wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en waarin gesteld wordt dat er een graduele verslechtering van de asielprocedure werd vastgesteld (p. 11-12). De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de asielprocedure en de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Het gegeven dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten en er ruimte is voor verbetering toont echter niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije kan echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om tot een dergelijk besluit te komen. Daar waar Amnesty International (verder AI) oproept om een opschorting te behouden voor overdrachten naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat dit een neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het rapport van AI dateert bovendien van voor het rapport van het UNHCR waarin het UNHCR stelt dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat toegang tot de tolkdiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkdiensten. Uit een recent het rapport van het Legal Protection of Refugees and Migrants Program en "Bulgarian Helsinki Committee" (verder: BHC) genaamd "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria" met publicatiedatum januari-april 2016 valt eveneens af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Wat betreft Dublin-terugkeerders wordt in een recente publicatie van het BHC aan het "State Agency for Refugees" (verder: SAR) de aanbeveling

gedaan dat Dublin-terugkeerders waarvan de procedure tot statusdeterminatie is beëindigd, worden teruggenomen en dat hun eerdere verzoek om internationale bescherming wordt hervat en dat zij niet worden verplicht tot het indienen van een navolgende aanvraag. De SAR heeft hierop gereageerd dat dit sinds de aanpassingen van 22.12.2015 aan de Bulgaarse asielwetgeving reeds het geval is en dat er in dergelijke gevallen geen sprake is van een navolgende asielaanvraag (BHC-rapport, p. 26-27. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 26.08.2016 een terugnameakkoord gegeven op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening heeft betrekking op verzoekers wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere Lid-Staat heeft ingediend of die zich zonder een verblijfstitel ophoudt in een andere Lid-Staat terug te nemen. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Bulgaarse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van betrokkene inhoudelijk zullen behandelen. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) blijkt evenmin dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twijfelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot hierboven aangehaalde rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR als betrouwbaarder en objectiever beschouwd dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Wat betreft de informatie in het rapport van ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" van februari 2016 (verder ECRE/ELENA-rapport) waarin gesteld wordt dat er geen toegang is tot tolken (p. 5-6) dient te worden opgemerkt dat uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot de tolkendiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkendiensten zoals aangehaald in het ECRE/ELENA-rapport. Uit het rapport van het BHC van januari-april 2016 en dus recenter dan het ECRE/ELENA rapport valt weliswaar af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Uit de stukken kan echter niet worden afgeleid dat de beschikbaarheid van tolken in Bulgarije niet voldoet aan de internationale vereisten. Wat betreft de beschikbaarheid van rechtsbijstand dient te worden opgemerkt dat op pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Op pagina 25 en 26 van het AIDA-rapport is vermeld dat de SAR daadwerkelijk informatie verschaft over de rechtsmiddelen die tegen een afwijzend besluit kunnen worden ingediend en dat rechtsbijstand bij de gerechtelijke procedures door de Staat wordt vergoed. Bovendien blijkt uit pagina 4 en 7 van het AIDA-rapport eveneens dat ook tijdens de beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing opvang mogelijk is en dat vreemdelingen alleen bij herhaalde aanvragen van opvang verstoken blijven hetgeen op betrokkene niet van toepassing is aangezien er geen sprake is van een navolgende aanvraag. Bovendien blijkt uit de laatste alinea van pagina 47 van het AIDA-rapport dat tegen een weigering om tot de opvang te worden toegelaten bovendien rechtsmiddelen kunnen worden aangetekend en dat rechtsbijstand wordt

toegekend, zodra het beroep bij de rechtbank aanhangig is. Uit pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Wat betreft Dublin-terugkeerders dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat personen waarvan de asielprocedure nog hangende is, zoals bij betrokkene het geval is aangezien de Bulgaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, en die naar Bulgarije worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening in een opvangcentrum van de SAR worden ondergebracht zoals aangegeven op p. 29 van het AIDA-rapport. Wat betreft de vermelding in het hetzelfde rapport op pagina 30 dat sommige asielzoekers, waaronder ook Dublin-terugkeerders, afstand doen van hun recht op sociale bijstand en opvang omdat zij verkiezen om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en dit ook kenbaar gemaakt hebben aan de Bulgaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat dit een individuele keuze van de asielzoeker is. Het mag hierbij voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat indien men geopteerd heeft om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en gekozen heeft om afstand te doen van het recht op opvang en sociale bijstand, onafgezien of het nu asielzoekers of Dublin-terugkeerders betreft, de Bulgaarse autoriteiten niet kan betichten van een schending van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt daarenboven geen concrete bewijzen aan waaruit zou blijken dat hij op de geëigende wijze afstand zou gedaan hebben van zijn recht op sociale bijstand en opvang. Uit hetzelfde rapport blijkt weliswaar dat de opvang door de SAR kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, maar uit het rapport blijkt geenszins dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag en brengt evenmin enig bewijs aan dat hij geen recht op opvang zou genieten na zijn overdracht. Wat betreft de vermelding dat Dublin-terugkeerders die eerder afstand gedaan hebben van hun recht op sociale bijstand en opvang in Bulgarije en ervoor gekozen hebben om hun eigen onderkomen te bekostigen, dient te worden opgemerkt dat volgens het rapport deze keuze normaal gezien behouden blijft bij een overdracht maar uit het rapport blijkt geenszins dat deze personen bij voorbaat zijn uitgesloten van de opvangvoorzieningen. Betrokkene brengt hiervan evenmin enig concreet bewijs aan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag. Het gegeven dat betrokkene als gezonde man geboren in 1996 geen kwetsbaar profiel heeft, doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Wat opvang betreft blijkt uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in haar geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Op basis van een analyse van de aangehaalde rapporten, blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen

vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van de rapporten (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014; UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014; Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" 2014; Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015; CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015, ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" februari 2016, Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee", "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016; '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', US Department of State, 13 april 2016) waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed vs Oostenrijk (nr 2283/12) van 06.06.2013 blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-III-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook structureel zijn van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze Dublin-lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en art. 4 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De DVZ oordeelt dat er op basis van de aangehaalde rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 05.08.2016 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.09.2016 dat zijn schoonbroer I. H. (...) In België zou verblijven in Mons en erkend vluchteling is (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde schoonbroer I. H. (...) die in België zou verblijven dient te worden opgemerkt dat uit diens administratief dossier blijkt dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan deze verklaarde schoonbroer op 22.02.2012 de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend. Er dient echter te worden opgemerkt dat buiten de verklaring van betrokkene dat het een schoonbroer zou betreffen, deze graad van verwantschap op geen enkele wijze wordt aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien het hier effectief een schoonbroer zou betreffen dat betrokkene net zoals zijn verklaarde schoonbroer meerderjarig is zoals blijkt uit het leeftijdsonderzoek van 05.08.2016. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde schoonbroer die legaal in België verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde schoonbroer van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.04.2012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde schoonbroer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde schoonbroer van betrokkene ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande

dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat dit is omdat hij familie in België heeft wonen (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze specifieke opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat er verklaarde familie zou verblijven, in casus zijn verklaarde schoonbroer, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.09.2016 dat hij gezond is (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 20§5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij op de luchthaven van Sofia aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen⁽⁴⁾.
(...)"

1.2. Op 31 oktober 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 31 oktober 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 1 november 2016 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4,

tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Bulgarije een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Terwijl, op basis van recente rapporten het volgende blijkt:

24.02.2016 - Amnesty International Show source description Bulgaria

Annual report 2015/16 (covering 2015) [ID 319743]

Annual report 2015/16 (covering 2015) Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Bulgaria null null Allegations of push-backs of refugees and migrants by border police persisted, the reception conditions of asylum-seekers remained poor and there was no integration plan for recognized refugees. Local and national authorities continued to forcibly evict Roma. The amendment of hate crime legislation stalled. Refugees, asylum-seekers and migrants A fourfold increase in the number of refugees and migrants entering through the border with Turkey was registered in 2015, following a significant drop in 2014 after the introduction of border protection measures. The authorities announced a plan to extend the current 33km fence on the border by 60km, to divert the migration flows to official border crossings. However, NGOs reported that people in search of international protection who were trying to enter Bulgaria through checkpoints were rejected. An extensive surveillance system, including sensors and thermal cameras, remained in place at the border with Turkey. In October, an Afghan asylum-seeker died after a warning shot fired by a police officer http://www.ecoi.net/local_link/319743/445113_en.html

01.2016 - Forced Migration Review Show source description - Author: Roberts, Eleanor E
Bulgaria

Report on the situation and treatment of refugees and asylum seekers (overload of asylum system; tightened controls at border to Turkey; inadequate living conditions at reception centres; lack of support for successful asylum seekers) [ID 317142]

Report on the situation and treatment of refugees and asylum seekers (overload of asylum system; tightened controls at border to Turkey; inadequate living conditions at reception centres; lack of support for successful asylum seekers) Bulgaria's struggle at the frontline null null 54 F M R 5 1 January 2016 www.fmreview.org/destination-europe Destination: Europe Bulgaria's struggle at the frontline Eleanor E Roberts Bulgaria has struggled to deal appropriately with mass irregular migration. It has also failed to address integration. Bulgaria is one among many European countries dealing with insufficient capacity and unhelpful nationalist politics in the recent 'migration crisis'. The response to the increase in irregular entries across the Bulgarian-Turkish border since 2013 has been one of crisis management; less prevalent have been strategies to invest in long-term solutions. The current state of asylum procedure and border control in Bulgaria also offers an exemplary case of the difficulty in providing acceptable humanitarian protection once the international intervention that comes with the recognition of short-term crises has withdrawn. The current focus

<http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/destination-europe/roberts.pdf>

Zie UNHCR, UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria, April 2014, p. 17, <http://www.refworld.org/docid/534cd85b4.html>

"UNHCR would however like to underline the continuing weaknesses in the Bulgarian asylum system in particular with regard to access into Bulgaria at the border; inadequate reception conditions in two of the seven centres; lack of provision for the identification of people with specific needs, in particular the needs of children generally and unaccompanied children in particular; lack of systems in place to address those needs; the continuing need to improve the quality of the asylum adjudication process, including the provision of information in a language asylum-seekers understand; and an urgent need to provide access to education, health care and integration support to people who are recognised as in need of international protection.

On this basis, UNHCR would therefore like to highlight that, while deficiencies are no longer such as to justify a general suspension of Dublin transfers to Bulgaria, there may nevertheless be reasons precluding transfers under Dublin for certain groups or individuals. UNHCR recommends that Dublin participating States conduct an individual assessment as to whether a transfer would be compatible with States' obligations to protect an individual's fundamental rights under EU24 and international law, in particular with regard to asylum-seekers who have specific needs or vulnerabilities."

(Toegang tot) Asielprocedure

Volgens AIDA-rapport zou een Dublin returnee zonder problemen toegang moeten krijgen tot de asielprocedure in Bulgarije. Toch zijn hierbij enkele kanttekeningen te maken.

ECRE/ELENA, Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016 "14. For those Dublin

returnees who have had a final decision rejecting their claim either before leaving Bulgaria or whose application was rejected, served in absentia and not appealed, thus becoming final, the returnee is considered as an irregular migrant and placed immediately in detention within one of the pre-removal detention centres.³³ This applies to all persons, including families with children.

[...]

17. A core element of domestic case law examined during this research which has either suspended or prevented transfers to Bulgaria on the basis of an unlawful return decision under Article 3(2) of the Dublin III Regulation has been the risk presented to Dublin returnees. As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails.³⁹

Naast het risico op detentie, moet er ook rekening worden gehouden met de gebrekkige asielprocedure in Bulgarije, vooral schending van artikel 12, b van de 'recast Asylum Procedures Directive.

18. In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive.⁴⁰ Since September 2015 and due to accumulated debts by SAR to interpreters, even the maintenance of interpretation during interviews has been irregular leading to an increase in the delays of registration.⁴¹ Where interpretation is provided reports have highlighted that 'interpreters do not interpret in full what has been said during interviews,'⁴² interpreters have been used which do not speak the language of the applicants and protocols from the eligibility interviews have been requested for signature without actual communication of the content to the applicant being undertaken.⁴³

[...]

20. Faults within the determination procedure remain untouched with the monitoring of cases and status decisions showing a low number of interviews being recorded, as well as reliance on out-dated country of origin information, irrelevant reasoning and a lack of legal representation during court hearings."

AIDA-rapport, oktober 2015, p. 11-12

"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated. During the period February-April 2015 the reinstated management of the national decision-maker, the State Agency for Refugees (SAR), sacked and replaced most of the staff responsible for taking the decision on asylum applications at the first instance, who were appointed and trained in 2014 with the support of UNHCR Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan.¹² SAR also failed to secure funding for interpretation services during the asylum procedure. As a result the status determination and asylum application process slowed significantly. This situation was temporarily ameliorated by the European Commission's Urgent Measures Agreement, signed on 29 May 2015 and allocating 4,1 million euro to Bulgaria to be used in 12 months for translation services, administrative capacity to speed up asylum procedures, shelters and technical aid as well as for improvement of refugees' living conditions and health insurance. Financial support for immediate interpretation services was provided also by UNHCR through its partner in social mediation Bulgarian Red Cross. Nonetheless, as of 30 September 2015 despite the financial support of EU and UNHCR, the asylum authority was still unable to provide interpretation services to asylum seekers during their determination. The duration of the determination procedure has been increasing continuously, rising from the average of 3 months in 2014, to 6 months by the beginning of autumn 2015, and it is still growing."

Hoe kan de nood van internationale bescherming van iemand beoordeeld worden als de asielinstantie hem niet op een correctie wijze begrijpt?

Hoe kan zowel de asielzoeker en de asielinstantie zeker zijn over de inhoud van het gehoor als de inhoud van het gehoor niet op het einde voorgelezen wordt?

Het hoeft weinig betoog, voor redelijke mensen, dat de asielprocedure in Bulgarije te wensen overlaat.

Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar de arresten van Uw Raad, arrest van 26 september, arrestnummer 175 349 en arrest van 26 september 2016, arrestnummer 175350 waarin het volgende staat:

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA – rapport dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6% van de asielzoeker uit Afghanistan een

beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbare niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel.

Ik vestig de aandacht van uw Raad op de volgende paragrafen:

Opvang

ECRE/ELENA, Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016

“14. [...] For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return.³⁰ However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.³¹ As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; “there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim.”³² Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended.”

“29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.⁶²

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.⁶³

[...]

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.⁶⁹”

AIDA-rapport, oktober 2015, p. 12-13

Verzoeker was slecht behandeld in Bulgarije en opgesloten in een klein kamer. Verweerder stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat deze vrijheidsberoving arbitraire zou zijn geweest. Het is een algemeen gekend feit dat de Bulgaarse autoriteiten asielzoekers opsluiten/mishandelen en beroven van hun geld.

Verweerder is goed op de hoogte van deze praktijk maar maakt zich schuldig aan de cognitieve dissonantie wat de bescherming van artikel 3 EVRM illusoire maakt.

Gezien verweerder zelf toegeeft dat opvang inderdaad in Bulgarije te wensen overlaat, kies ik verder om geen woorden hierover te schrijven.

“Reception conditions

• Accommodation capacity in transit and reception centres is 5,130 places, although the national asylum agency claim to be able to accommodate 7000 individuals and to have additional 800 places in mobile modules in case of emergency influx.¹³ Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated. Registration and documentation, especially to those who

approach asylum agency units on their own, is never carried out within the mandatory 3-6 day deadline,¹⁴ but is unduly postponed with the evident purpose of deterring asylum seekers from continuing to pursue their official registration in Bulgaria. Basic services are scarce and provided unevenly. Food in reception centres is provided only twice a day, except to children under 18 to whom breakfast is also provided in spite of its varying quantity and quality. Medical assistance is limited to emergency health care with more costly medicines being basically provided either by the Red Cross or other NGOs and benefactors. Access to interpretation services outside eligibility interviews is virtually impossible and asylum seekers rely for information and communication entirely on NGO interpreters, social mediators and legal advisors, whose ability to assist however is quite constrained. Finally, in March 2015 the asylum agency terminated retroactively¹⁵ the provision of BGN 65,00 monthly social allowance (equal to €33.00) to asylum seekers, accommodated in reception centres, thus fully stripping them from their right to material assistance.¹⁶

Dit wil zeggen dat verzoeker onder de armoedegrens moet leven. Verweerder stuurt verzoeker naar een land om niet te leven maar te overleven.

Een dergelijke handeling is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Detentie

Bijna systematische detentie, waarbij ook bepaalde nationaliteiten – waaronder Pakistanen – worden gevisieerd.

AIDA-rapport, oktober 2015, p. 53

“Therefore, detention of first time applicants is systematically applied in Bulgaria and the majority of asylum seekers apply from removal (deportation) centres for irregular immigrants.

Out of all the persons who applied for asylum until 30 September 2015, 9,530 persons applied for asylum in detention facilities of the Migration Directorate, of whom 4,577 asylum seekers applied in Elhovo Allocation centre at the Bulgarian-Turkish border and another 4,953 in detention centres in Busmantsi and Lyubimets. The average detention duration was 14 days.

In 2015 discrimination against certain nationalities continued to be applied in practice as asylum applicants from some countries are not released and their status determination are conducted in the detention centres. In 2014 this discriminatory approach was applied towards applicants from Maghreb region (Algeria, Tunisia, Morocco), but in 2015 it is applied predominantly towards applicants from Pakistan, India and Bangladesh. In June 2015, the government deported to their country of origin a group of rejected asylum seekers from Côte d'Ivoire, whose court procedures against the status determination held in conditions of detention were still pending. In September 2015 similar deportation was undertaken with respect to a group of 13 Pakistani nationals. In 2015 the average detention duration applied to discriminated nationalities was 196 days or 6.5 months.”

Verzoeker is een keer opgesloten geweest in een gesloten centrum en verweerder kan geen garantie geven dat verzoeker bij zijn terugkeer niet opnieuw opgesloten wordt. Uit het boven vermelde rapport blijkt dat asielzoekers systematisch opgesloten worden.

Evenmin bestaat in Bulgarije de procedurele waarborgen “special Procedural Guarantees” voor de kwetsbare personen.

Zoals geweten is verzoeker getraumatiseerd door het feit dat hij onderworpen was aan de onmenselijke en vernederende behandeling door de Bulgaarse Politie. Verzoeker kan en hoeft geen bewijzen voor te leggen over de wijze waarop hij behandeld was in Bulgarije.

Men moet durven om een kat een kat te noemen en een hond een hond. De reputatie van de politie in de Oost Europese landen is zonneklaar voor iedereen.

Het vreemdste argument van verweerder is het volgende:

Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstig gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

42. Violation of article 3 does not require (or, at least, does not necessarily require) that the complained of conditions said to constitute inhuman or degrading conditions are the product of systemic shortcomings. It is self-evident that a violation of article 3 rights is not intrinsically dependent on the failure of a system. If this requirement is grafted on to the presumption it will unquestionably make its rebuttal more difficult. And it means that those who would suffer breach of their article 3 rights other than as a result of a systemic deficiency in the procedure and reception conditions provided for the asylum seeker will be unable to avail of those rights in order to prevent their enforced return to a listed country where such violation would occur. That this should be the result of the decision of CJEU in NS would be, as I have said, remarkable.

Verzoeker meent dat in dit arrest geen onderscheid is gemaakt tussen opvang en de asielprocedure.

Opvang en asielprocedure mag niet los van elkaar gezien worden. Het hoeft geen betoog dat gebrek aan opvang sneller tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt dan het verloop van de toekenning van de internationale bescherming.

Als men in beginfase van de procedure nalaat om zijn verplichtingen na te komen, hoe kan men in de tweede fase nl, het toekennen van de internationale bescherming voldoen aan deze verplichtingen?

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Verzoeker is getraumatiseerd door wat hij in Bulgarije meegemaakt heeft. Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te beseffen dat asielzoekers in Bulgarije trauma oplopen. Verzoeker wenst te verwijzen naar het leeftijdsonderzoek waarin staat dat hij 20, 3 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit wil zeggen dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag nog geen 18 jaar of net 18 jaar oud was.

Het is niets anders dan logische dat iemand in z'n leeftijd traumatische ervaringen meemaakt wanneer hij via land naar België reist.

Ter staving van zijn standpunt wenst verzoeker te verwijzen naar het hieronder staande arrest van uw Raad.

Quant à la vulnérabilité vantée de la partie requérante, le Conseil observe que la partie défenderesse mentionne, dans la décision entreprise, les problèmes d'ordre médical dont le requérant fait état, particulièrement des problèmes psychologiques, pour estimer que « la vulnérabilité psychologique relevée de manière évasive par le psychologue n'est pas un facteur aggravant dans le seul où tout demandeur d'asile, de par son vécu personnel, peut présenter une vulnérabilité psychologique telle que décrite par l'avis psychologique remis ».

CCE, 14 oktober 2015 (UDN), <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A154479.AN.pdf>

Uw raad heeft in haar arrest van 26 september, arrestnummer 175 349, 3de paragraaf pagina 17 het volgende gesteld:

Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zijn, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Zie eveneens het arrest van 26 september 2016, arrestnummer 175350 waarin dit standpunt bevestigd wordt.

De beslissing van verweerder om verzoeker opnieuw uit te wijzen naar een land waar hij als een dier behandeld was, komt neer op een schending van artikel 3 EVRM.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Verzoeker is een moslim en moslims worden in Bulgarije gediscrimineerd, onmenselijk en vernederend behandeld.

Zie landen informatie waar het volgende staat:

Bulgarian Helsinki Committee Finds Serious Violations of Rights of Refugees, Children in Annual Human Rights Report on Bulgaria

478 words

1 April 2014

Bulgarian News Agency

BTA

English

(c) 2014 Bulgarian News Agency BTA. All rights reserved.

Sofia, April 1 (BTA) - The gravest and most widespread violations of human rights in Bulgaria are related to the treatment of asylum seekers, the freedom of expression, the rights of children in institutions, the excessive use of force by law enforcement bodies and the use of special investigative techniques, Chairman of the Bulgarian Helsinki Committee (BHC) Krassimir Kanev said Tuesday, presenting BHC's annual report on human rights in Bulgaria.

As in previous years, there are serious problems with the right of religious freedom of Muslim persons, the situation in places of detention, the independence of the judiciary, the discrimination against ethnic and sexual minorities, women, people with disabilities and other vulnerable categories of citizens, the report notes.

Kanev described as a serious violation the controversial nomination in June 2013 of Delyan Peevski, an MP of the Movements for Rights and Freedoms, to head the State Agency for National Security (SANS). The nomination and subsequent swift appointment of Peevski sparked large-scale street protests against the newly elected government and forced the incumbents to reverse the appointment.

"In 2013, the control over national security organs was weakened as the powers of SANS were strengthened. SANS is an agency acting as secret police. The year was also marked by an increase in complaints of unlawful and excessive use of force by the police," Kanev said.

Lawyer Georgi Toshev, who works on the BHC's Programme for Legal Aid to Refugees and Migrants, said that in 2013, Bulgaria made a serious departure from the standards ensuring the exercise of the right of asylum. Toshev noted as particular problem that over the past 20 years Bulgaria failed to build the necessary administrative capacity and housing facilities to cope with refugee inflows.

BHC's Yana Buhner Tavanier recalled that in Reporters without Borders' ranking for media freedom in 2013, Bulgaria fell dramatically with 12 positions, and today it occupies the 100th place (the worst it has ever reached) and continues to be the country with the least free media in the EU. Problems that are identified are: poor ownership and financing transparency; media concentration; limited pluralism; interference by the owners in the editorial policy; various forms of pressure and severe self-censorship.

Antoaneta Nenkova, a researcher with BHC, said that the biggest progress Bulgaria made in the area of human rights was in the closure of institutions for children. However, one of the weakest points of the reform of childcare remained the abandonment prevention and the establishment of auxiliary services that create supportive environment for children and their families in order to prevent institutionalisation.

A summary of a report in English and the full text of the document in Bulgarian are available at BHC's website, <http://www.bghelsinki.org>. VI /ZH/

ZH1247ES.108

Bulgarian News Agency BTA

Document BTA0000020140401ea410008d

Last but not Least:

Verzoekers schoonbroer is een subsidiair beschermde in België. Verzoeker heeft duidelijk gesteld tijdens zijn Dublin interview dat hij omwille van deze familiale band naar België gekomen is. Verzoeker is van oordeel dat mij moreel en materieel afhankelijk is van deze familieleden.

Morele afhankelijkheid kan blijken uit het feit dat verzoeker naar 4 – 5 Europese landen gepasseerd is om zich toch te vervoegen met deze familieleden.

Materiele afhankelijkheid kan blijken uit het feit dat verzoeker financieel bijgestaan wordt door zijn schoonfamilie. Deze schoonfamilie hebben de kosten van deze procedure betaald. (stuk 3)

Deze familielid vraagt de Belgische asielinstantie om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen. (stuk 4)

Zie in die zin het arrest van Het Superme Court in England”, van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Verzoeker meent dat de toepassing van artikel 16 van de Dublin III Verordening ratione personae niet uitdrukkelijk beperkt is tot de gezinsleden conform artikel 2.g.

Verweerder is verplicht op grond van artikel 7, lid 3 van de Dublin III – Verordening elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid van familieleden of andere familierelaties op het grondgebied in aanmerking te nemen.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met dit element!

Verzoeker heeft genoegzaam deze individuele aspecten bewijzen.

Dat dit middel gegrond is.”

3.3.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 2 en 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5. van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “België niet verantwoordelijk (is) voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt”, waarbij omstandig wordt toegelicht dat de verzoeker meerderjarig is, dat het niet aannemelijk is dat de verzoeker “geen asiel gevraagd zou hebben in achtereenvolgens Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk of deze intentie in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk niet kenbaar heeft gemaakt” en dat de verzoeker er niet in slaagt om zijn ware identiteit te bewijzen. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op zeer uitvoerige wijze ingegaan op (de toegang tot en de kwaliteit van) de asielprocedure in Bulgarije voor zogenaamde “Dublin-terugkeerders”, op de opvangsituatie in Bulgarije, op de door de verzoeker tijdens het gehoor van 12 september 2016 aangevoerde elementen, op de verklaring van de verzoeker dat hij in België een schoonbroer zou hebben en op de gezondheidstoestand van de verzoeker.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in

rechte beschikt. De verzoeker maakt in ieder geval niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak: EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar de verzoeker dient te worden overgebracht, met name Bulgarije, in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Daargelaten de vraag of de verzoeker al dan niet aannemelijk maakt dat hij in Bulgarije reeds werd onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, moet ook worden benadrukt dat zelfs indien niet blijkt dat een kandidaat-vluchteling in het verleden reeds werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Wat betreft de opvangsituatie in Bulgarije wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Wat betreft Dublin-terugkeerders dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat personen waarvan de asielprocedure nog hangende is, zoals bij betrokkene het geval is aangezien de Bulgaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, en die naar Bulgarije worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening in een opvangcentrum van de SAR worden ondergebracht zoals aangegeven op p. 29 van het AIDA-rapport. Wat betreft de vermelding in het hetzelfde rapport op pagina 30 dat sommige asielzoekers, waaronder ook Dublin-terugkeerders, afstand doen van hun recht op sociale bijstand en opvang omdat zij verkiezen om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en dit ook kenbaar gemaakt hebben aan de Bulgaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat dit een individuele keuze van de asielzoeker is. Het mag hierbij voor ieder redelijk en logisch denkend mens

duidelijk zijn dat indien men geopteerd heeft om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en gekozen heeft om afstand te doen van het recht op opvang en sociale bijstand, onafgezien of het nu asielzoekers of Dublin-terugkeerders betreft, de Bulgaarse autoriteiten niet kan betichten van een schending van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt daarenboven geen concrete bewijzen aan waaruit zou blijken dat hij op de geëigende wijze afstand zou gedaan hebben van zijn recht op sociale bijstand en opvang. Uit hetzelfde rapport blijkt weliswaar dat de opvang door de SAR kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, maar uit het rapport blijkt geenszins dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag en brengt evenmin enig bewijs aan dat hij geen recht op opvang zou genieten na zijn overdracht. Wat betreft de vermelding dat Dublin-terugkeerders die eerder afstand gedaan hebben van hun recht op sociale bijstand en opvang in Bulgarije en ervoor gekozen hebben om hun eigen onderkomen te bekostigen, dient te worden opgemerkt dat volgens het rapport deze keuze normaal gezien behouden blijft bij een overdracht maar uit het rapport blijkt geenszins dat deze personen bij voorbaat zijn uitgesloten van de opvangvoorzieningen. Betrokkene brengt hiervan evenmin enig concreet bewijs aan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag. Het gegeven dat betrokkene als gezonde man geboren in 1996 geen kwetsbaar profiel heeft, doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Wat opvang betreft blijkt uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in haar geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn."

Aldus meent de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat uit het rapport over Bulgarije van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", up-to-date tot 24 december 2015) (hierna: AIDA-rapport) weliswaar blijkt dat de opvang door het "State Agency for Refugees" (hierna: SAR) kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, doch dat uit dit rapport geenszins blijkt dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Nu de verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen op basis van art. 18.1., onder b), van de Dublin III-verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er volgens de gemachtigde dan ook geen reden om aan te nemen dat de verzoeker na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag.

De verzoeker wijst in zijn verzoekschrift evenwel op een aantal paragrafen uit een opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016, genaamd "Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" (hierna: ECRE/ELENA-rapport) waarin specifiek wat betreft Dublinterugkeerders het volgende wordt gesteld:

"13. (...) However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or

because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception."

en

"Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times."

Uit deze passages, die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde "Dublin-terugkeerders" die eerder hun opvangcentrum in Bulgarije hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat, kan op het eerste gezicht wel degelijk worden afgeleid dat er voor deze categorie van asielzoekers problemen zijn om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang, tenzij er sprake zou zijn van een duidelijk kwetsbaar profiel. Te dezen wordt niet betwist dat de verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten zou worden teruggenomen op basis van artikel 18.1., onder b) van de Dublin III-verordening en kan op het eerste gezicht worden aangenomen dat de verzoeker een asielzoeker is die reeds asiel heeft aangevraagd in Bulgarije en aldaar in een asielcentrum heeft verbleven, doch vervolgens is doorgereisd naar een andere lidstaat en thans opnieuw zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verzoeker *"als gezonde man geboren in 1996 geen kwetsbaar profiel heeft"*, niet dat er *in casu* sprake is van een duidelijk kwetsbaar profiel.

Hoewel het ECRE/ELENA-rapport zich in het administratief dossier bevindt, blijkt op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, en meer bepaald bij de overweging dat de verzoeker, wiens asielaanvraag in Bulgarije nog hangende is en die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije heeft verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije zou worden overgebracht, recht heeft op een plaats in een opvangcentrum, met de hiervoor aangehaalde passages rekening heeft gehouden. De vaststelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoeker *"reeds opvang genoot in een open centrum"*, doet hieraan geen afbreuk.

Aldus blijkt *prima facie* niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij zijn beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM dat de verzoeker recht zal hebben op opvang in een opvangcentrum indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt andermaal dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de verzoeker die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

3.3.2.2.3. Het enig middel lijkt op het eerste gezicht in de aangegeven mate gegrond en is bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende:

*“Zoals uiteengezet in de middelen, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM door het volgende:
Door zich voor de behandeling van de gelijkaardige dossiers wel verantwoordelijk te verklaren maar voor verzoeker niet.*

Door hem niet de kans te geven dat hij zich beroept op de waarborgen van Dublin III verordening;

Door geen rekening te houden met de individuele aspecten zoals het verwoord is in het arrest van 9 februari 2014 van het Europees Hof;

Door geen rekening te houden met talloze arresten van uw Raad waar de Dublin transfer naar Bulgarije geschorst en nietig verklaard worden

Door geen rekening te houden met jonge leeftijd van verzoeker,

Door geen rekening te houden met de aanwezigheid van de familieleden van verzoeker in België.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing.”

3.4.2.2. De beoordeling van het ernstig bevonden middel is onlosmakelijk verbonden met het door de verzoeker aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden geacht te zijn vervuld.

3.5. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN